

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6SŽ/28/2014
Identifikačné číslo spisu:	9014010164
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:9014010164.1

ROZSUDOK

U. súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisii, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok vo výške 500,- € (päťsto eur) na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v H. pre zasielanie súdnych poplatkov a pokút: R. v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014 odporkyňa (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákon č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS program Srdečný pozdrav ze zeme koule, ktorý označila ako program nevhodný pre maloletých divákov do 7 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „vulgárne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno

považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov“, „zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie“, „expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov“ a ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania (ďalej aj „JSO“) podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 12 rokov, čím navrhovateľka jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 7 rokov nesprávne uplatnila JSO, za čo jej bola uložená sankcia - pokuta vo výške 663,- € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z., určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa vo výroku rozhodnutia zároveň uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z.z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na v rozhodnutí uvedený účet.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, popisom skutkového stavu uvedeným v oznámení o začatí správneho konania a nasledovnými skutočnosťami:

Rada na svojom zasadnutí dňa 7. júla 2014 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s tým, že dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. odvysielala v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS program Srdečný pozdrav ze zeměkoule, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých divákov do 7 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania.

Oznámenie o začatí predmetného správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 29. júla 2014, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 546/SKO/2014. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 71/1967 Zb.“ alebo „správny poriadok“) k oznámeniu zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnych konaniach sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 zákona č. 71/1967 Zb.

Účastníkovi konania bola následne listom č. 3631/2014/O zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote do 5 dní odo dňa jej doručenia spolu s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Opätovná výzva bola účastníkovi konania doručená dňa 21. augusta 2014, ale jeho vyjadrenie nebolo Rade doručené.

Podkladmi pre rozhodnutie boli záznam vysielania programu Srdečný pozdrav ze zeměkoule vysielaný na programovej službe JOJ PLUS, dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod., prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu oznámenia o začatí správneho konania. Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla dňa 18. novembra 2014.

Správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ PLUS program Srdečný pozdrav ze zeměkoule, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 7 rokov, čím mohlo dôjsť k porušeniu § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v dôsledku nesprávneho uplatnenia Jednotného systému označovania.

V rámci posudzovania predmetu tohto správneho konania Rada považovala za potrebné vysporiadať sa s kolíziou Ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov. Uviedla, že právo slobody prejavu

patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. Avšak sloboda prejavu nie je bez hraníc, t.j. nemá absolútny charakter. Ústava SR ustanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií ako ochranu pred zneužitím slobody prejavu na zásah do iných ústavou garantovaných práv, cit.: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.“ (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR)

Rada poukázala na to, že sloboda prejavu je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných, prípadne do iných záujmov chránených právnym poriadkom krajiny. V takých prípadoch je nutné hovoriť o jej obmedzení a výnimkách, kedy je potrebné zasiahnuť do slobody prejavu.

Z citovaného ustanovenia Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu je možné obmedziť na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok. Obmedzenie musí

- vyplývať zo zákona (požiadavka legality),
- byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti (požiadavka proporcionality)
- a sledovať legitímny cieľ (požiadavka legitimacy), ktorý vyplýva z ustanovenia čl. 26 ods. 4 Ústavy SR.

Ústava SR zakotvuje legitímny cieľ obmedzenia slobody prejavu taxatívne, ako ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku a ochranu verejného zdravia, mravnosti. Z uvedeného vyplýva, že obmedzenie slobody prejavu je možné z dôvodu ochrany verejného záujmu, ako aj ochrany individuálnych záujmov.

Požiadavka zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený osobitným predpisom, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z. vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR - mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného, či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je jednoznačne zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 20 zákona č. 308/2000 Z.z. Podmienka legality a legitimacy obmedzenia slobody prejavu bola v predmetnej veci nepochybne naplnená.

Proporcionality obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rade neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Aplikácia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. V tomto konkrétnom prípade by mala byť sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa (zaviesť a uplatňovať JSO) zakotvenej v ustanovení § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sledujúc legitímny cieľ ochranu mravnosti. Rada preto pristúpila k posúdeniu, či účastník konania uplatnil JSO v súlade so zákonom.

Poukázala na to, že vysielateľ je povinný podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania.

S poukazom na § 1 ods. 2 písm. g) a § 1 ods. 3 písm. i) a k) JSO uviedla, že podľa účinného znenia JSO je vulgárne vyjadrovanie hodnotiacim kritériom odôvodňujúcim označenie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. Program obsahujúci vulgárne vyjadrovanie je však zároveň postačujúce označiť ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov a to v prípade, ak sa jedná o vulgárne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia, charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo daného programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.

Obdobné rozdelenie platí aj v prípade hodnotiaceho kritéria „expresívne vyjadrovanie“ s tým rozdielom, že toto kritérium odôvodňuje označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov, okrem prípadov, keď sa jedná o expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia, charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

S prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO je Rada povinná posudzovať obsah programu v súvislosti s prítomnosťou hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v posudzovanom programe aj z hľadiska ich kontextuálneho výskytu, spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh programu, umeleckého a morálneho posolstva programu a tiež z hľadiska intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele. Na základe uvedeného posúdenia tak Rada dospeje k záveru o vekovej vhodnosti, resp. nevhodnosti programu pre určitú skupinu maloletých. Program obsahujúci hodnotiace kritérium „vulgárne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na jeho kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu jeho spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov“ tak môže byť v súlade s § 1 ods. 5 JSO klasifikovaný ako nevhodný aj pre maloletých divákov do 12 rokov.

Je teda zrejmé, že každý (hoci aj opakujúci sa) výraz je nutné posudzovať s prihliadnutím na jeho konkrétne použitie v danom programe, ako aj s prihliadnutím na charakter samotného programu. Zo záznamu vysielania, ako aj z prepisu skutkového stavu vyplýva, že program obsahoval expresívne výrazy ako do prdele, v prdeli, vysrat (2x), hovado, ako aj vulgarizmus (4x) zatracená skurvená práce.

V prípade posudzovaného programu sa jedná o českú filmovú komédiu z roku 1982. Námetom predmetného diela je návšteva planéty Zem, konkrétne Československa, dvoma mimozemšťanmi, ktorí sú označení ako „A“ a „B“, s cieľom preskúmať pozemský život. Ako vhodnú vzorku im najvyšší počítač galaxie vybral vedca doktora Jánskeho, rádového pracovníka Ústavu pre styk s mimozemskými civilizáciami, reprezentanta priemerného bežného človeka.

V prípade výrazov do prdele, v prdeli, vysrat, hovado sa podľa názoru Rady jedná o expresívne výrazy. Hoci niektoré z uvedených výrazov môžu byť za iných okolností považované za miernejšie vulgarizmy, z dôvodu ich výlučného použitia na expresívne pomenovanie určitých javov avšak nie na pejoratívne pomenovanie osôb sa v tomto prípade jedná práve o expresívne výrazy, a to intenzity primeranej maloletým od 12 rokov.

V prípade slovného spojenia zatracená skurvená práce sa z hľadiska intenzity jednalo o najhrubší vulgarizmus, t.j. vulgarizmus najvyššej intenzity. Napriek charakteru výrazu zatracená skurvená práce ako hrubého vulgarizmu považovala Rada za potrebné zdôrazniť kontext jeho použitia, ako aj zámernosť jeho zaradenia. Uvedený výraz bol v programe prítomný celkovo 4-krát, z toho 3-krát v rámci jednej scény. Ide o pasáž, v ktorej majster nájde počas pracovných hodín popíjať robotníkov v krčme, pričom slovník zámerne použitý pri tejto príležitosti dotvára pre mimozemšťanov celkový obraz o komunikácii a vyjadrovaní pracujúcej triedy robotníkov (V tom do krčmy vchádza muž s prilbou na hlave, obzerá sa a hovorí: „Zatracená skurvená práce!“ Nájde partiu mužov, pravdepodobne zamestnancov, a hovorí im: „Kde se flákate?“ Jeden z nich: „O co de, šéfe?“ Druhý z nich: „Pozor na silný slova!“ Vedúci: „Hele, já se ti na silný slova muže vysrat. Tamhle máte lopaty a koukejte jít makat!“ Další z mužov sa nakloní k vedľa sediacemu: „Feri, já mu nerozumím. O čem pán hovoří?“ Vedúci: „No tak, kluci, nebláznete.

Vždyť kvůli vám stojí celá parta. Chlapci, no tak.“ Jeden z mužov sa ozve: „Žádní chlapi, pozor! Reprodukční umělci.“ Další muž: „Skupina Bicepsy.“ Iný muž: „Nastupujem uměleckou dráhu.“ Další muž: „Tudíž se vám na tu práci můžeme vysrat.“ Majster pri odchode kope a búcha do bandasiiek s fľašami: „Zatracená skurvená práce.“ Prichádzajú za ním mimozemšťania a A sa ho pýta: „Promiňte, neměl by jste pro nás nějakou zatracenou skurvenou práci?“ Tretíkrát v rámci uvedenej scény výraz používa mimozemšťan humornou formou v odľahčenom duchu, nakoľko sa ako pozorovateľ vzniknutej situácie domnieva, že ide o celkom bežný pojem pre prácu. Poslednýkrát používa daný výraz opäť mimozemšťan, a to v závere diela, ako reakciu na správu, že musia na planéte Zem ostať a dať ju do poriadku. Daný výraz bol použitý ako jeden z nástrojov, pomocou ktorých autor vykreslil postupné prispôbovanie sa mimozemšťanov konaniu a správaniu ľudí.

Frekvencia výskytu vulgárneho vyjadrovania (4 hrubé vulgarizmy), ako aj expresívnych výrazov (5 expresívnych výrazov) je vzhľadom na celkovú dobu trvania programu (cca 2 hod a 7 minút programu vrátane reklamných blokov) nízka.

Hoci neboli nevhodné obsahy zaradené v programe samoúčelné, je nepochybné, že v kontexte deja posudzovaného programu vyzneli použité expresívne výrazy (napr.: „Kopnul bych je do prdele.“ Vedúci: „Hele, já se ti na silný slova můžu vysrat.“ Další muž: „Tudíž se vám na tu práci můžeme vysrat.“ Vedec: „7 miliard v prdeli.“ ...), ako aj vyššie uvedené vulgárne výrazy v plnej miere hanlivo až vulgárne.

Používanie vyššie uvedených výrazov nie je možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, a preto ich nemožno označiť za primerané a vhodné, ak sú zaradené v programe, ktorý je podľa použitého piktogramu označený ako nevhodný pre maloletých do 7 rokov. Veková skupina maloletých je náchylná na preberanie vonkajších vzorov a vplyvov aj po 7 roku života a pri sledovaní programu s uvedeným obsahom môže nadobudnúť dojem, že prezentované správanie je spoločensky akceptovateľné. Uvedené potom môže mať za následok imitáciu uvedených vzorov správania práve maloletými divákmi. Z hľadiska účelu § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. t.j. ochrany mravného vývoja maloletých sú preto takéto prvky vo vysielaní krajne nežiaduce.

Vo vzťahu k vulgárnym vyjadreniam a expresívnym výrazom považovala Rada označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov najmä s prihliadnutím na intenzitu expresívnych výrazov, ako aj prítomnosť vulgarizmov najvyššej intenzity za plne odôvodnené.

Podľa § 1 ods. 3 písm. i) JSO je „zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré súčasťou dejovej línie“ klasifikačné kritérium opodstatňujúce označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov.

Posudzovaný program obsahoval okrem iného aj milostné scény, pričom Rada vychádzajúc zo záznamu skutkového stavu dospela k záveru, že predmetné scény nemali charakter sexuálnej scény, ktorá by odôvodňovala klasifikáciu programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov, ale charakter milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré boli súčasťou dejovej línie. Zámernosť zaradenia predmetných scén nepovažovala Rada vzhľadom na ich význam pre dejovú líniu posudzovaného programu za spornú. Intenzita uvedených nevhodných obsahov je primeraná maloletým divákovi od 12 rokov. Z celkového hľadiska sa jednalo o kratšie sekvencie, ktorých spôsob spracovania možno hodnotiť ako mierny, nakoľko na ne nebol kladený dôraz a neboli ani vyzdvihované do popredia. S ohľadom na citované nevhodné scény a vzhľadom k celkovej dĺžke programu je možné frekvenciu výskytu nevhodných obsahov v danom programe označiť za nízku (4 scény x cca 2 hod a 7 minút).

Vo vzťahu k „zobrazeniu milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie“ považovala Rada označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov najmä s prihliadnutím na ich intenzitu primeranú maloletým divákovi od 12 rokov za plne odôvodnené.

Požiadavka legality a legitimacy obmedzenia slobody prejavu bola v posudzovanom prípade nepochybne naplnená, nakoľko samotná požiadavka zaviesť a uplatňovať ustanovenie § 20 ods. 3 je zakotvená v

zákon č. 308/2000 Z.z. a vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR - mravnosti, ktorý môže byť ohrozený obsahom vysielaného či sprístupňovaného obsahu. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou verejného záujmu, a to na základe zákona.

Aplikácia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Po posúdení nevhodných obsahov v diele podľa § 1 ods. 5 JSO Rada dospela k názoru, že vzhľadom na primeranú intenzitu expresívnych výrazov a zobrazenia milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré boli súčasťou dejovej línie, prítomnosť vulgarizmov najvyššej intenzity bola klasifikácia programu ako nevhodného pre maloletých divákov do 12 rokov v plnej miere odôvodnená. Zároveň vychádzajúc z ustanovenia § 1 ods. 5 JSO najmä s prihliadnutím na nízku frekvenciu výskytu nevhodných obsahov, mierny spôsob a formu ich spracovania a ich zámerne zaradenie nepovažovala Rada za dôvodnú klasifikáciu programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 15 rokov.

Účastník konania tým, že program Srdečný pozdrav ze zeměkoule odvysielaný dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. na televíznej programovej službe JOJ PLUS označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 7 rokov nesprávne uplatnil jednotný systém označovania, čím porušil § 10 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. V dôsledku uvedeného bolo na naplnenie legitímneho cieľa ochrany mravnosti nevyhnutné obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

U právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt). Táto zásada platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj zákona č. 71/1967 Zb., ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správnomu deliktu dokazovať zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo, alebo nie. Tomu, že sa v tomto prípade nielenže nedokazuje zavinenie, ale ani sa nerozlišuje medzi zavinením úmyselným alebo nedbanlivostným, svedčí aj skutočnosť, že ani jeden z cit. zákonov neobsahuje tzv. liberačné dôvody, ktoré by umožnili zbaviť sa zodpovednosti za správny delikt. Okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona, môžu byť zohľadnené pri ukladaní druhu sankcie, ale nie sú dôvodom na zastavenie správneho konania.

Rada uviedla, že účastník konania sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do dňa 31. decembra 2013) už v minulosti. Poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. boli účastníkovi konania uložené nasledovné sankcie:

- Rozhodnutím č. RP/05/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400 eur (Trhni si!). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. novembra 2010.
- Rozhodnutím č. RP/26/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 Eur (Veľmi nebezpečné známosti). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. júna 2011.
- Rozhodnutím č. RP/29/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 eur (Panenstvo na obtiaž). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 23. marca 2011.
- Rozhodnutím č. RP/56/2010 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 7.000 eur (Návod na vraždu). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. mája 2011.
- Rozhodnutím č. RP/89/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 eur (Šéfka). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2011.
- Rozhodnutím č. RP/25/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 700 eur za odvysielanie upútavok bez ich označenia grafickým symbolom JSO, čím došlo k porušeniu § 6 ods. 5 JSO. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6. júla 2012.
- Rozhodnutím č. RP/26/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000 eur za odvysielanie programu NOVINY PLUS-MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. júla 2012.
- Rozhodnutím č. RP/109/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 2.000 eur

za odvysielanie programu Dumbo bez označenia grafickým symbolom JSO. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 15. marca 2012.

- Rozhodnutiami RP/57/2011, RP/58/2011, RP/59/2011, RP/61/2011, RP/62/2011 a RP/93/2011 boli účastníkovi konania uložené sankcie - pokuty vo výške 700 eur za porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v súvislosti s odvysielaním upútavok uvedených vo výrokoch týchto rozhodnutí bez toho, aby ich označil grafickým symbolom podľa JSO po celý čas ich vysielania, resp. bez toho, aby ich označil grafickým symbolom podľa JSO, čím došlo k porušeniu § 6 ods. 5 JSO. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 6. júna 2012.

- Rozhodnutím č. RP/17/2011, bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 10.000 eur za odvysielanie programu Trhni si! s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. júna 2012.

- Rozhodnutím č. RP/84/2011 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.300 eur za odvysielanie programu Chilli, sex a samba s označením ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 9. mája 2012.

- Rozhodnutím č. RP/03/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 3.400 eur za odvysielanie programu Trhni si! s označením ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 22. marca 2012.

- Rozhodnutím RP/08/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 10.000 eur za odvysielanie programu Návod na vraždu s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Touto sankciou Rada účastníka konania sankcionovala nielen za porušenie § 20 ods. 4, ale aj za porušenie § 35 ods. 3. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. júna 2013.

- Rozhodnutím č. RP/026/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 1.000 eur za odvysielanie programovej ponuky bez jej označenia podľa JSO a za odvysielanie upútavky na program klasifikovaný ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov pred 22.00 hod., čím došlo k porušeniu § 4 ods. 1 a § 5 ods. 1 JSO. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. septembra 2012.

- Rozhodnutím č. RP/031/2012 bola účastníkovi konania uložená úhrnná pokuta vo výške 4.000 eur za porušenie § 20 ods. 4 a § 39a ods. 2 za odvysielanie programu Farmár hľadá ženu s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 7. augusta 2012.

- Rozhodnutím RP/065/2012 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 1. 500 eur za odvysielanie programu Hotel Paradise s označením ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. decembra 2013.

- Rozhodnutím RP/008/2014 bola účastníkovi konania uložená sankcia - pokuta vo výške 8. 000 eur za to, že I. porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 15. júla 2013 o cca 20:31 hod. a 13. augusta 2013 o cca 22:40 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ programu Slnko, seno, slanina, ktoré označil ako nevhodné pre maloletých divákov do 12, hoci tieto obsahovali hodnotiace kritérium „obscénne vyjadrovanie“, podmieňujúce klasifikáciu označenie programov ako nevhodných a neprístupných pre maloletých divákov do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu JSO, II. porušil povinnosti stanovenú v § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a III. porušil povinnosť ustanovenú v § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. marca 2014.

Z § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že Rada pri opakovanom porušení povinnosti stanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. uloží pokutu. Ide o kogentné ustanovenie zákona, ktoré nepripúšťa voľnosť uváženia pri rozhodovaní o druhu sankcie za porušenie tejto povinnosti.

Pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinnosti stanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. vzala Rada do úvahy:

závažnosť správneho deliktu - závažnosť sankcionovaného správneho deliktu spočívala v tom, že v dôsledku nesprávneho uplatnenia JSO nebol naplnený jeho účel, ktorým je v tomto prípade informovať rodičov o tom, pre ktoré vekové skupiny daný program nie je vhodný (resp. pre ktoré vekové skupiny je určený). Rada dospela k záveru, že účastník konania predmetný program neoznačil adekvátnym

grafickým symbolom JSO, teda poskytol osobám zodpovedným za výchovu maloletých nesprávnu informáciu o vhodnosti predmetného programu, čím ohrozil mravný vývin maloletých divákov. Skutočnosť, že zo strany účastníka konania ide o opakované porušenie predmetného ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z., mala vplyv na posúdenie závažnosti správneho deliktu v prejednávanej veci.

miera zavinenia - účastník konania je za porušenie predmetného ustanovenia zodpovedný bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt), podstatné je len to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie. Je tiež potrebné upozorniť na skutočnosť, ako to vyplýva z vyššie uvedeného, že účastník konania bol za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. sankcionovaný už v minulosti. Účastník konania mal a mohol teda vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo hroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z. Účastník konania bol v čase spáchania uvedených právnych deliktov oboznámený s výkladom Rady ohľadne aplikácie citovaných ustanovení zákona JSO vo vysielaní a mal teda možnosť prispôbiť svoje vysielanie zákonným požiadavkám;

rozsah a dosah vysielania - účastník konania je na základe licencie č. T/219 multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 3 písm. q) zákona č. 308/2000 Z.z. percentuálne pokrytie vysielania účastníka konania, a teda vyjadruje, koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone č. 308/2008 Z.z., v tomto prípade viac ako 30% a menej ako 80% obyvateľov. Účastník konania je na základe licencie č. TD/16 celoplošným vysielateľom podľa zákona č. 220/2007 Z.z. o digitálnom vysielaní (ďalej len „zákon 220/2007 Z.z.“). Táto skutočnosť vyjadruje podľa § 24 ods. 3 písm. a) zákona č. 220/2007 Z.z. právo držiteľa licencie vysielateľ televíznu programovú službu niektorým zo štandardov digitálneho televízneho príjmu najviac na celom území Slovenskej republiky okrem vysielania v paralelných frekvenčných vyhradeniach.

trvanie a následky porušenia povinnosti - v danom prípade sa nejedná o trvajúci správny delikt, nakoľko k jeho spáchaniu došlo odvysielaním programu Srdečný pozdrav ze zeměkoule dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. Následkom nesprávneho uplatnenia JSO je zmarenie jeho účelu a síce v danom prípade informovať rodičov o nevhodnosti a neprípustnosti daného programu pre maloletých.

Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorým je spôsob porušenia povinnosti účastníkom konania, bol predmetom výroku tohto rozhodnutia, ako aj jeho samotného odôvodnenia.

Rada uviedla, že zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponovala, jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty uvedených správnych deliktov došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Rada vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinností došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie týchto povinností, závažnosť správnych deliktov, trvanie, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania účastníka konania. Rada pri určovaní výšky pokuty nemohla prihliadnuť na sankciu uloženú samoregulačným orgánom, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti a zákonom stanovený rozsah pre uloženie sankcie, z ktorého Rada vychádzala (od 663 eur do 66 387 eur), mala za to, že sankcia vo výške 663 eur, čiže v dolnej hranici zákonom stanoveného rozsahu, je plne odôvodnená a zodpovedá závažnosti prejednávanej veci.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§ 250i a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“)] a to z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 250j ods. 2 O.s.p.:

a) napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci,

b) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého

rozhodnutia.

V odvolaní uviedla, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez toho, aby jeho vydaniu predchádzalo upozornenie Rady na opakované porušenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 Zákona o vysielaní. Rada pri skúmaní podmienok pre uloženie sankcie uviedla, že sankcia - pokuta je prípustná, nakoľko Vysielateľ sa porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31.12.2013) dopustil už v minulosti a za tieto porušenia bol sankcionovaný. Ako dôvody uviedla odkaz na čísla konaní, v ktorých Vysielateľa údajne upozornila (sankcionovala) na/za porušenie povinnosti, pričom na str. 26 a 27 uviedla nasledovné rozhodnutia: RP/05/2010, RP/26/2010, RP/031/2012 a RP/065/2014.

Poukázala na to, že Radou identifikované rozhodnutia nie sú rozhodnutiami, v ktorých Rada uložila Vysielateľovi sankciu za porušenie zákona o vysielaní - upozornenie na porušenie zákona, pretože každé z nich predstavuje rozhodnutie, v ktorom bola Vysielateľovi uložená sankcia - pokuta. Rozhodnutia, v ktorých bola uložená sankcia - pokuta, nie je možné zamieňať s rozhodnutiami, ktoré predstavujú sankciu vo forme upozornenia na porušenie zákona. Vzhľadom na jednoznačný výklad ustanovenie § 64 ods. 2 zákona o vysielaní je možné konštatovať, že v prípadoch, kedy sa pre uloženie sankcie vo forme pokuty vyžaduje predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona znamená to, že voči vysielateľovi muselo byť vydané právoplatné rozhodnutie Rady o uložení sankcie - upozornenia na porušenie zákona. Procesným následkom a povinnosťou Rady v takomto prípade je vysporiadať sa so splnením uvedenej podmienky pre uloženie sankcie vo forme pokuty v odôvodnení svojho rozhodnutia, inak bude rozhodnutie trpieť vadou nepreskúmateľnosti, nakoľko z neho nie je zrejmé, či podmienka pre uloženie pokuty bola alebo nebola splnená.

Navrhovateľka uviedla, že bez ohľadu na absenciu identifikácie predchádzajúceho rozhodnutia Rady, ktorým bola uložená sankcia - upozornenie na porušenie zákona v napadnutom rozhodnutí, je potrebné poukázať tiež na skutočnosť, že Radou identifikované rozhodnutia nie je možné ani z obsahového hľadiska považovať za kvalifikované rozhodnutia, ktorými bola upozornená na porušenie povinnosti. Podľa jej názoru k tomu, aby „upozorňujúce“ rozhodnutie Rady tvorilo podklad „sankčného“ rozhodnutia Rady je nevyhnutné, aby sa obsahové vymedzenie konania vysielateľa v „upozorňujúcom“ rozhodnutí aspoň v podstatných črtách zhodovalo s obsahovým vymedzením konania vysielateľa v „sankčnom“ rozhodnutí. Obsahová zhoda však nemôže spočívať len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, nakoľko takéto upozornenie by neplnilo svoj základný účel, ktorý zákonodarcu sledoval, ktorým je prevencia, tzn. umožniť vysielateľovi dobrovoľne po riadnej identifikácii konania, ktoré sa považuje za nežiaduce, prispôbiť svoje konanie do budúcnosti tak, aby sa vyhol finančným sankciám za identické konanie. Rozhodnutia, ktoré sú zhodné len v identifikácii paragrafového znenia ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, avšak bez prihliadnutia na existenciu zhodnosti konania vysielateľa, nie je možné považovať za totožné v podstatných črtách, a teda ani ako rozhodnutia o uložení sankcie - upozornení na porušenie zákona spôsobilé tvoriť zákonný podklad pre nadväzujúce „sankčné“ rozhodnutie Rady. Hoci skutková podstata správneho deliktu vymedzeného v ustanovení § 20 ods. 3 (pôvodne § 20 ods. 4) neprešla za obdobie od roku 2010 do súčasnosti výraznejšou zmenou, jej uplatnenie je determinované výlučne v príčinnej súvislosti s ustanoveniami podzákonného právneho predpisu, tzn. Vyhlášky Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimediálnych diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len „vyhláška o JSO“). Predmetná vyhláška definuje skupiny hodnotiacich kritérií, na základe ktorých dochádza ku klasifikácii jednotlivých programov a zložiek programových služieb podľa ich obsahu. Až jednotlivé hodnotiace kritériá a samotný obsah vysielania, ktorý ich naplňa determinuje konanie vysielateľa vo vzťahu k dodržaniu/porušeniu povinností vyplývajúcich z vyhlášky o JSO a teda z ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní. Až konkrétne konanie vysielateľa, ktoré naplňa určité hodnotiace kritériá môže spôsobovať následok spočívajúci v porušení ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní. V tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že práve vyhláška o JSO prešla s účinnosťou k 01.04.2013 podstatnou zmenou vo vymedzení a identifikácii hodnotiacich kritérií, ktorá ich zmenila ich obsahové vymedzenie a zaradenie oproti stavu, ktorý existoval do 31.03.2013.

Navrhovateľka poukázala na zákon č. 50/2013 zo 14. marca 2013, ktorým došlo k:

- a) zmene ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a) Vyhláška o JSO, ktorá zaviedla hodnotiace kritérium „detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov“; a
- b) doplneniu ustanovenia § 1 ods. 21 Vyhlášky o JSO o nové ustanovenia písm. g) a f), ktoré zaviedli hodnotiace kritériá „slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie“ a „vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.“

Navrhovateľka konštatovala, že ak predmetné hodnotiace kritériá boli zavedené až s účinnosťou od 01.04.2013, tieto nemohli tvoriť skutkovú podstatu konania vysielateľa pred ich implementáciou do vyhlášky o JSO a teda ani nemohli tvoriť vymedzenie spôsobu porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona o vysielaní v rozhodovacej činnosti Rady.

Všetky Radou identifikované „sankčné“ rozhodnutia v napadnutom rozhodnutí (okrem rozhodnutia RP/008/2014), ktoré mali podľa Rady preukazovať splnenie podmienky predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti, sú rozhodnutiami o porušení povinnosti, ku ktorému došlo pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 50/2013 Z.z. a implementáciou vyššie uvedených hodnotiacich kritérií. Podľa navrhovateľky je teda zrejmé, že ani jedno z uvedených rozhodnutí Rady nemohlo tvoriť zákonom vyžadované rozhodnutie o uložení sankcie - upozornenie na porušenie zákona ako podklad pre uloženie sankcie - pokuty za opakované porušenie povinnosti, nakoľko povinnosť, ktorá mala byť podľa Rady a napadnutého rozhodnutia porušená, v čase vydania rozhodnutí, na ktoré sa Rada odvoláva, neexistovala, Radou identifikované rozhodnutia a v nich identifikovaný spôsob konania, ktorým bola porušená povinnosť, neboli objektívne ani nemohli byť zhodné aspoň v podstatných črtách s konaním vysielateľa, ktorým sa mala dopustiť porušenia povinnosti v prejednávanej veci. Nakoľko neexistoval zákonný podklad pre uloženie sankcie - pokuty, napadnuté rozhodnutie trpí takou vadou konania Rady, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť a napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu skúmania podmienok a identifikácie rozhodnutí, na základe ktorých by mohla Rada uložiť sankciu - pokutu. Uviedla, že hoci rozhodnutie č. RP/008/2014 bolo vydané po nadobudnutí účinnosti zákona č. 50/2013 Z.z., bola ním uložená sankcia - pokuta na základe skutkovej podstaty (konania) vysielateľa, ktorým naplnil hodnotiace kritériá ustanovení § 1 ods. 1 vyhlášky o JSO, čiže k porušeniu povinnosti malo dôjsť spôsobom, ktorý je odlišný a teda v podstatných črtách sa vôbec nezhoduje s konaním vysielateľa v prejednávanej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené ani predmetné rozhodnutie č. RP/008/2014 nemohlo tvoriť podkladové rozhodnutie pre napadnuté rozhodnutie, ktoré preto trpí takou vadou konania Rady, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť a je nepreskúmateľné vzhľadom na absenciu skúmania podmienok a identifikácie rozhodnutí, na základe ktorých by mohla Rada uložiť sankciu - pokutu. Tým, že Rada sankcionovala (pokutovala) vysielateľa bez predchádzajúceho upozornenia na opakované porušenie namietanej povinnosti, tak vec nesprávne právne posúdila. Navrhovateľka ďalej uviedla, že podmienka upozornenia na opakované porušenie povinnosti má zásadný význam pre vysielateľa a musí predstavovať efektívny prostriedok, ktorého účelom nie je represia, ale prevencia. Na to, aby upozornenie na porušenie povinnosti plnilo svoj preventívny účel, vysielateľovi musí byť poskytnutý dostatočný priestor na nápravu. V tejto súvislosti poukázala navrhovateľka na Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky z 3. apríla 2012 sp. zn. 6As/26/2010-101, ktorým súd zjednotil otázku potreby existencie špecifického upozornenia na porušenie povinnosti pred tým, ako správny orgán pristúpi k sankcionovaniu vysielateľa prostredníctvom pokút. Predmetné rozhodnutie je primerane aplikovateľné na prejednávanú vec a napadnuté rozhodnutie, nakoľko sa týka totožnej povinnosti Rady.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že len dostatočne špecifické a obsahovo v podstatných črtách obdobné vymedzenie porušenia povinnosti môže byť spôsobilým rozhodnutím Rady tvoriacim kvalifikované „upozornenie“ na opakované porušenie zákona. Nakoľko takéto rozhodnutia Rady neexistujú, Rada nie je a nebola oprávnená vysielateľovi uložiť sankciu - pokutu. Rovnaký záver sa vzťahuje aj na zobrazenie

„detailných a naturalistických scén násilia“.

Navrhovateľka ďalej uviedla dôvody odvolania vo vzťahu k výroku II. napadnutého rozhodnutia a síce, že konanie správneho orgánu trpí takou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisov a je nedostačujúce na posúdenie veci - vykonanie dokazovania v rozpore so zákonom, resp. nevykonanie dôkazov. Rada v svojom napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

a) záznamy z vysielania programu Srdečný pozdrav zo zeměkoule odvysielaného dňa 11. mája 2014 o cca 14:52 hod. na televíznej programovej službe JOJ PLUS;

b) prepis/popis skutkového stavu.

Navrhovateľka namietala, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami § 71 ods. 1, § 34 ods. 2, 34 ods. 4 § 22 ods. 1, 2 a 3 § správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. Rada vo vyššie špecifikovaných dokumentoch zaslaných vysielateľovi síce tvrdila, že sa s predmetným podkladom (dôkazom) oboznámila, avšak z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akým spôsobom vykonanie toho dôkazu prebiehalo, atď. Táto skutočnosť nevyplýva ani zo správneho spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Z vykonania tohto dôkazu neexistuje žiaden záznam, zápisnica. Uvedená skutočnosť je však v priamom rozpore s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, z ktorého je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie Rady je postavené na zisteniach, ktoré mohla Rada získať jedine detailným preskúmaním predložených obrazovo-zvukových záznamov z vysielania. Vzhľadom na obrazovo- zvukový záznam z vysielania členmi Rady je možné považovať za špecifickú formu ohliadky podľa ustanovenia § 38 správneho poriadku, nakoľko ohliadkou sa rozumie každý postup, ktorým sa správny orgán vlastným empirickým vzhliadnutím presvedčí o predmete konania. Navrhovateľka namietala, že Rada predmetné dôkazy nevykonala, resp. o ich vykonaní, ako dôkazného prostriedku (ohliadky) v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 správneho poriadku nevyhotovila zápisnicu.

Odporkyňa mala rovnako za to, že vykonávanie dôkazov, v prípade, ak nejde o ich vykonanie na ústnom pojednávaní s účastníkom konania, nemôže prebiehať „kabinetným“ spôsobom a už vôbec nie je možné zápisnicu o vykonaní dôkazu zamieňať /stotožňovať/ nahrádzať napr. s prepisom/popisom skutkového stavu vyhotovenom zamestnancom kancelárie Rady, či prerazprávanou/prepísanou analýzou obsahu záznamov z vysielania jedného člena Rady alebo zamestnanca kancelárie Rady. Zo samotnej povahy ohliadky ako procesného úkonu v správnom konaní vyplýva, že práve bezprostrednosť a priamosť pozorovania je nenahradiateľným rysom v konaní pred Radou a nie je možné sa mu vyhnúť odkazom na sprostredkovanú analýzu/prepis/popis bez toho, aby členovia Rady obrazovo- zvukový záznam, za ktorý môžu udeliť citelnú sankciu, na vlastné oči videli. Je totiž možné predpokladať, že v mnohých prípadoch sa bude jednať o hraničné javy, ktorých hodnotenie má vysoko subjektívne a hodnotové aspekty, ktoré úradnícka analýza, ktorá ich zahŕňa, rozhodne nemôže nahradiť.

Podľa navrhovateľky veľmi podstatnou je skutočnosť, že nielen hodnotenie, ale aj samotná selekcia do analýzy/prepisu/popisu je prejavom subjektívneho náhľadu na vec, takže v prípade, ak by analýza nahradila zápisnicu, došlo k situácii, kedy by de facto rozhodovali nikým nevolení úradníci/zamestnanci namiesto osobného rozhodovania členov Rady. Rada je v zmysle zákona o vysielaní kolektívny správny orgán, ktorého členovia sú volení Národnou radou SR. K právomoci Rady patrí rozhodovanie o závažných otázkach ústavnoprávneho charakteru, najmä svojimi rozhodnutiami obmedzovať slobodu prejavu vysielateľov. Je preto v celku zásadné, aby v rámci správneho konania členovia Rady rozhodovali osobne.

Navrhovateľka ďalej namietala, že v zmysle vyššie uvedených skutočností Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, ako podpornú judikatúru uznávanej inštitúcie v oblasti správneho práva, konkrétne aplikovateľnej na oblasť vysielania a

retransmisie. Povinnosť kladená ustanovením § 21 ods. 1 správneho poriadku je odrazom práva na spravodlivé konanie, na ktoré poukazuje aj Európsky súd pre ľudské práva vo veci Lisica v. Chorvátsko, potvrdil svoj konštantný právny výklad práva na spravodlivé súdne konanie, kedy konštatoval, že nestačí, aby bola spravodlivosť len vykonaná, ale je potrebné, aby bolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná. V prejednávanej veci nie je viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná, pretože žiaden podklad napadnutého rozhodnutia nenasvedčuje tomu a ani nepotvrďuje, že by sa správny orgán (členovia Rady) oboznámili s obsahom dôkazov (záznamov z vysielania) a ich obsah formálne zachytili do zápisnice o vykonanom dokazovaní.

Záverom navrhovateľka uviedla, že ak Rada nevykonala dôkazy, o ktorých tvrdí, že sa s nimi oboznámila, ide o závažné porušenie správneho poriadku. Ak Rada (vo význame členovia Rady) dôkazy vykonala, avšak o ich vykonaní nevyhotovila žiadnu zápisnicu, ide o závažné porušenie správneho poriadku. Ak Rada nevykonala alebo o ich vykonaní nevyhotovila zápisnicu, zistenie skutkového stavu veci je nedostatočné a navyše v rozpore s obsahom spisov. Napadnuté rozhodnutie je z uvedených dôvodov nezrozumiteľné a nepreskúmateľné. S poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti navrhla, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si navrhovateľka uplatnila náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedla, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, pri ukladaní sankcie sa riadila všetkými zákonnými kritériami, pričom uloženie sankcie zdôvodnila na strane 14 až 17 napadnutého rozhodnutia. Z rozhodnutí o uložení sankcie je zrejmé, že v čase spáchania správneho deliktu už bol účastník konania opakovane právoplatne sankcionovaný za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31. decembru 2013). Skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí rozhodnutia odporkyne č. RL/412/2002 a RL/98/2002 uvedené neboli nič nemané na skutočnosti, že navrhovateľka v čase spáchania správneho deliktu už bola právoplatne sankcionovaná formou upozornenia na porušenie zákona za porušenie rovnakej zákonnej povinnosti ako v napadnutom rozhodnutí § 20 ods. 3 (§ 20 ods. 4 v znení účinnom k 31. decembru 2013), pričom predmetné rozhodnutia boli účastníkovi známe, a teda bol naplnený účel upozornenia na porušenie zákona. Navyše z právoplatných rozhodnutí, ktorými boli navrhovateľke uložené sankcie formou pokuty, uvedených priamo v napadnutom rozhodnutí je zrejmé, že ich vydaniu predchádzalo splnenie podmienky predchádzajúceho upozornenia.

Odporkyňa zdôraznila, že zo znenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že podstatným pre uloženie sankcie je opätovné porušenie rovnakej povinnosti t.j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Spôsob akým dôjde k porušeniu rovnakej povinnosti nie je kľúčovým, nakoľko Vysielateľ sa môže dopustiť porušenia identickej povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v každom ďalšom prípade iným spôsobom, ktorý sa mení v závislosti od konfigurácie skutkových okolností toho ktorého prípadu. Je takmer vylúčené, aby sa Vysielateľ dopustil porušenia povinnosti v dvoch rôznych prípadoch identickým spôsobom. Navrhovateľka tak v predmetnom správnom konaní opätovne porušila tú istú povinnosť, hoci iným spôsobom ako v predchádzajúcich správnych konaniach. Rada ukladá sankciu - pokutu za opätovné porušenie rovnakej povinnosti, bez ohľadu na to, či k tomuto porušeniu dôjde rovnakým spôsobom. Vzhľadom na kogentnú povahu ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. („Rada uloží...“) a na konštantnú judikatúru NS SR, odporkyňa nemohla rozhodnúť inak ako uložiť navrhovateľovi pokutu.

Z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj konštantnej judikatúry NS SR vyplýva, že podstatným pre uloženie sankcie je opätovné porušenie rovnakej povinnosti t.j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je v súlade so zásadou legality obmedzenia slobody prejavu navrhovateľky upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a nie v

JSO ako podzákonného právneho predpisu. Prípadná úprava klasifikačných kritérií JSO ako uvádza navrhovateľka nemá vplyv na znenie zákonnej povinnosti, ktorá neprešla výraznejšou zmenou.

Odporkyňa uviedla, že v prípade JSO účinného do 31. marca 2013 kritérium vulgárneho vyjadrovania bolo obsiahnuté v ustanovení § 1 ods. 1 písm. a), t.j. ako klasifikačné kritérium vekovej nevhodnosti a neprípustnosti pre maloletých do 18 rokov, ktoré však s prihliadnutím na ustanovenie § 1 ods. 5 JSO mohlo tiež odôvodňovať klasifikáciu programu ako nevhodného pre maloletého diváka do 15, či dokonca do 12 rokov. Z uvedeného je tak zrejmé, že aj pred namietanou novelou JSO účinnou od 1. apríla 2013 mohlo dôjsť k porušeniu povinnosti stanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 31. decembra 2013) obdobným spôsobom, a to odvysielaním programu s piktogramom nevhodnosti do 12 rokov obsahujúceho vulgárne vyjadrenie odôvodňujúceho klasifikáciu piktogramu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov. S prihliadnutím na znenie ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj konštantnú judikatúru NS SR sú však úpravy znenia JSO bez bližšej relevancie vo vzťahu k obligatórnej povinnosti Rady uložiť vysielateľovi pokutu v prípade opakovaného porušenia povinnosti stanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

K rozsudku Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, ktorý navrhovateľka citovala odporkyňa uviedla, že hoci sú v oblasti regulácie televízneho a rozhlasového vysielania právne úpravy Slovenskej a Českej republiky príbuzné, nie sú v žiadnom prípade totožné. Už len samotné ustanovenie upravujúce českú obdobu upozornenia na porušenie zákona § 59 zákona č. 231/2001 Sb. ustanovuje regulátorovi povinnosť upozorniť vysielateľa na porušenie zákona a stanoviť mu lehotu na nápravu. Zároveň z nadpisu tohto ustanovenia „Opatření k nápravě“, ako aj zo znenia odseku 3 „Dojdeli k nápravě ve stanovené lhůtě, Rada sankci neuloží, vyplýva, že toto opatrenie v českom právnom poriadku samo o sebe nie je ponímané ako sankcia, ale ako opatrenie, ktoré má uloženiu sankcie prechádzať. Toto opatrenie má teda podstatne odlišný charakter ako upozornenie na porušenie zákona definované v § 64 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré je v predmetnom ustanovení uvedené totožným spôsobom ako ostatné sankcie (pokuta, odňatie licencie a atď.). Slovenský právny poriadok tiež s upozornením na porušenie zákona spája aj ďalšie dôsledky napr. v prípade verejnoprávneho vysielateľa, môže udelenie určitého počtu upozornení na porušenie zákona za dané časové obdobie zakladať dôvod na odvolanie generálneho riaditeľa (§ 18 ods. 4 písm. b) zákona č. 532/2010 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska, cit.: Národná rada môže na návrh príslušného výboru národnej rady odvolať generálneho riaditeľa, ak rada počas šiestich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov svojím uznesením opakovane konštatuje, že Rozhlas a televízia Slovenska si neplní úlohy a povinnosti ustanovené týmto zákonom alebo povinnosti ustanovené osobitnými predpismi, na čo bola opakovane upozornená Radou pre vysielanie a retransmisii, a generálny riaditeľ napriek uzneseniu rady nevykonával žiadne úkony smerujúce k náprave.“).

Z uvedených skutočností jednoznačne vyplýva, že inštitúty „Opatření k nápravě“ a „upozornenie na porušenie zákona“ nie je v žiadnom prípade možné zamieňať.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní ďalej namietala nevykovanie dôkazu, resp. nevyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu, čo predstavuje postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady, odporkyňa uviedla, že obdobná námietka (Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby, resp. o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu) bola vznesená i v konaniach sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012 alebo 6Sž/21/2012, 6Sž/7/2014, 7Sž/1/2013, 5Sž/14/2013, 7Sž/10/2013, 3Sž/18/2013, v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil.

Ako vyplýva zo samotného znenia rozhodnutia č. RP/69/2014, podkladmi pre jeho vydanie sú záznam z vysielania programu Srdečný pozdrav ze zeměkoule odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu predmetného oznámenia o začatí konania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to

preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj zhliadnutie záznamu vysielania predmetného programu odporkyňou.

Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamov vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len ich zhliadnutím. V úvodnej, procesnej časti rozhodnutia RP/69/2014 na str. 2 je uvedené, cit.: „Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla dňa 18. novembra 2014.“ Rada ako správny orgán si je plne vedomá svojej povinnosti dôsledne a bez akýchkoľvek pochybností zistiť skutkový stav veci, čoho je v danom prípade zhliadnutie vyššie špecifikovaného záznamu z vysielania nevyhnutnou súčasťou.

Nakoľko navrhovateľka v rámci správneho konania neuvedla žiadne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala odporkyňa záznam vysielania upútavky na program, záznam vysielania samotného programu a prepis/popis za sporný.

K uzneseniu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR č. k. 7As/57/2010 -82 z 3. apríla 2012 uvedeného navrhovateľkou odporkyňa skonštatovala, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vo svojom vyjadrení k veci vedenej na Najvyššom správnom súde ČR pod sp. zn. 7As 57/2010 uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Odporkyňa však striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania (s ktorými sú všetci členovia Rady oboznámení ešte pred prípadným začatím správneho konania, a teda k nim môžu vnieť akékoľvek námietky), zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov. Odporkyňa uviedla, že obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6SŽ/7/2014, pričom ju senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považovala odporkyňa napadnuté rozhodnutie za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, výšku pokuty tiež za plne odôvodnenú, pričom napadnuté rozhodnutie a postup odporkyne v predmetnom správnom konaní nevykazuje žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250q ods. 2 a § 250d ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie č. RP/69/2014 z 18. novembra 2014 potvrdil.

Na nariadenom pojednávaní poverená zástupkyňa odporkyne sa v plnom rozsahu pridržiavala písomne podaného vyjadrenia, na obsahu ktorého zotrvala.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal vec z dôvodov a v rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 24. februára 2016 v súlade s ust. § 101 ods. 2 OSP v spojení s § 246c OSP a § 250l ods. 2 OSP v neprítomnosti právneho zástupcu navrhovateľky, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie riadne vykázané a svoju neprítomnosť neospravedlnil, a po oboznámení sa s vyjadrením poverenej zástupkyne odporkyne a s obsahom administratívneho spisu č. 546/SKO/2014 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľky nemožno priznať úspech.

Úlohou najvyššieho súdu v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či navrhovateľka odovysielaním uvedeného programu porušila zákonné ustanovenie špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či teda sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal, či napadnuté

rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia, a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 546/SKO/2014 zo 7. júla 2014, ktoré bolo doručené právnemu zástupcovi navrhovateľky 29. júla 2014.

V správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonitosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú

g) vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., audiovizuálne diela, multimediálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú

i) zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie,

k) slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh,

umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

Podľa § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z., obsah audiovizuálnych diel, multimediálnych diel, programov poskytovaných prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programov alebo iných zložiek televíznej programovej služby sa posudzuje z hľadiska

- a) kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke programovej služby,
- b) spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela alebo programu, umeleckého a morálneho posolstva diela alebo programu a
- c) intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele, v programe poskytovanom prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a v programe alebo inej zložke televíznej programovej služby.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Úlohou senátu Najvyššieho súdu SR v predmetnej veci bolo postupom podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku posúdiť, či boli splnené zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. odporca uloží vysielateľovi pokutu, ak tento aj napriek písomnému upozorneniu opakovane poruší povinnosť podľa tohto zákona.

Pokiaľ navrhovateľka argumentovala, že predchádzajúce upozornenie na porušenie zákona musí byť vydané v súvislosti s konaním zhodným v podstatných črtách, pričom za také nepovažuje konanie zhodné len v identifikácii zhodného ustanovenia právneho predpisu, ktoré bolo porušené, s týmto jej tvrdením sa senát Najvyššieho súdu SR nestotožnil, nakoľko skutková podstata predmetného správneho deliktu je vymedzená v ustanovení § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý ustanovuje povinnosť,

aby vysielateľ televíznej programovej služby na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti na ochranu maloletých zaviedol a uplatňoval JSO ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podstatným pre uloženie sankcie v zmysle ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. je opätovné porušenie rovnakej povinnosti t.j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Spôsob akým dôjde k porušeniu rovnakej povinnosti nie je kľúčovým, nakoľko vysielateľ sa môže dopustiť porušenia identickej povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v každom ďalšom prípade iným spôsobom, ktorý sa mení v závislosti od skutkových okolností toho ktorého prípadu. Je takmer vylúčené, aby sa vysielateľ dopustil porušenia povinnosti v dvoch rôznych prípadoch identickým spôsobom. Navrhovateľka v predmetnom správnom konaní opätovne porušila tú istú povinnosť, hoci iným spôsobom ako v predchádzajúcich správnych konaniach.

Rada ukladá sankciu - pokutu za opätovné porušenie rovnakej povinnosti, bez ohľadu na to, či k tomuto porušeniu dôjde rovnakým spôsobom. Požiadavku predchádzajúceho upozornenia na porušenie povinnosti nemožno chápať tak, že sa má týkať identického skutku, ale tak, že sa viaže na opakované porušenie právnej povinnosti.

Z ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj konštantnej judikatúry NS SR vyplýva, že podstatným pre uloženie sankcie je opätovné porušenie rovnakej povinnosti t.j. skutkovej podstaty správneho deliktu, ktorá je v súlade so zásadou legality obmedzenia slobody prejavu navrhovateľa upravená v konkrétnom ustanovení zákona, v tomto prípade § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. a nie v JSO ako podzákonného právneho predpisu. Spôsob akým dôjde k porušeniu rovnakej povinnosti nie je kľúčovým, nakoľko vysielateľ sa môže dopustiť porušenia identickej povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v každom ďalšom prípade iným spôsobom, ktorý sa mení v závislosti od konfigurácie skutkových okolností toho ktorého prípadu. Z uvedeného je rovnako zrejmé, že prípadná úprava klasifikačných kritérií JSO ako uvádza navrhovateľka nemá vplyv na znenie zákonnej povinnosti, ktorá neprešla výraznejšou zmenou.

S prihliadnutím na znenie ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj konštantnú judikatúru NS SR sú však úpravy znenia JSO bez bližšej relevancie vo vzťahu k obligatórnej povinnosti Rady uložiť vysielateľovi pokutu v prípade opakovaného porušenia povinnosti stanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.

Ustanovenie § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. pre uloženie pokuty nepredpokladá opakované porušenie stanovenej povinnosti rovnakým, prípade obdobným spôsobom. Ako dôvod uloženia pokuty predpokladá len opakované porušenie povinnosti, za ktoré už bolo uložené písomne upozornenie na porušenie zákona. Preto je tiež zrejماً absurdnosť a nepodloženosť námietka navrhovateľky (absencia predchádzajúceho upozornenia na porušenie zákona v súvislosti s použitím konkrétnych vulgarizmov) zákonom, práve naopak uvedená požiadavka navrhovateľky je v zjavnom rozpore s kogentným ustanovením § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. upravujúcim povinnosť uložiť vysielateľovi sankciu vo forme pokuty v prípade opakovaného porušenia povinnosti aj napriek písomnému upozorneniu rady. Akceptovaním názoru navrhovateľky by mohol vysielateľ akékoľvek vulgarizmy a za tieto by mohol byť sankcionovaný pokutou až potom, keby ho odporkyňa na odvysielané konkrétne vulgárne slovo najprv upozornila. Senát najvyššieho súdu sa taktiež stotožnil s argumentáciou odporkyne, že inštitúty „Opatření k náprave“ a „upozornenie na porušenie zákona“ nie je v žiadnom prípade možné zamieňať.

Rada sa pri určovaní druhu sankcie pridržovala kogentného ustanovenia § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. a nakoľko sa navrhovateľka napriek písomnému upozorneniu Rady opätovne dopustila porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., Rada dospela k záveru, že sú splnené podmienky na uloženie sankcie - pokuty.

Pokiaľ navrhovateľka vo svojom odvolaní ďalej namietala nevykovanie dôkazu - ohliadky záznamov z vysielania programovej služby, resp. nevyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu, čo predstavuje postup

Rady ako správneho orgánu, ktorý bol nezákonný a spôsobil nezákonnosť napadnutého rozhodnutia Rady, senát Najvyššieho súdu SR poukazuje, že obdobná námietka bola vznesená i v konaniach sp. zn. 2Sž/3/2009, 3Sž/66/2009, 5Sž/8/2010, 3Sž/22/2012 alebo 6Sž/21/2012, 6Sž/7/2014, 7Sž/1/2013, 5Sž/14/2013, 7Sž/10/2013, 3Sž/18/2013, v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia nespochybnil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil.

Podkladom pre rozhodnutie sú podľa Správneho poriadku všetky skutočnosti, ktoré môžu prispieť k zisteniu skutočného stavu veci. Záznam z vysielania je jedným z podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, na ktorom je jednoznačne zaznamenaný skutkový stav. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán, pričom vzhľadom na dikciu ustanovenia § 34 ods. 3 správneho poriadku bola navrhovateľka povinná navrhnúť na podporu svojich tvrdení uvedených vo vyjadrení k správne konaniu dôkazy, ktoré sú jej známe.

Z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že navrhovateľka bola v oznámení o začatí správneho konania odporkyňou vyzvaná, aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými boli záznam z vysielania programu Srdečný pozdrav ze zeměkoule odvysielaného na programovej službe JOJ PLUS dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu predmetného oznámenia, to znamená, že odporkyňa postupovala podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku a dala navrhovateľke možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadrila k jeho podkladu a spôsobu jeho zistenia. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Z podkladov spisu vyplýva, že odporkyňa opakovane poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom navrhovateľka bol zároveň poučená, že pokiaľ svoje práva nevyužije, odporkyňa rozhodne aj bez jej stanoviska. Navrhovateľka na výzvy odporkyne nereagovala žiadnym spôsobom.

Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia č. RP/69/2014, podkladmi pre jeho vydanie sú záznam z vysielania programu Srdečný pozdrav ze zeměkoule odvysielaný na programovej službe JOJ PLUS dňa 11. mája 2014 v čase od cca 14:52 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu predmetného oznámenia o začatí konania. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený, a to preskúmaním vyššie uvedených podkladov pre rozhodnutie, súčasťou ktorého bolo aj zhliadnutie záznamu vysielania predmetného programu odporkyňou.

Námietky zo strany navrhovateľky týkajúce sa spochybnenie sledovania programu, ktorého označenie piktogramom JSO bolo predmetom správneho konania aj podľa najvyššieho súdu predstavovali len nepodložené tvrdenia. Z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamov vysielania je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len ich zhliadnutím, pričom v úvodnej, procesnej časti rozhodnutia RP/69/2014 na str. 2 je uvedené, cit.: „Rada sa po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie oboznámila so skutkovým stavom a v danej veci rozhodla dňa 18. novembra 2014.“ Odporkyňa dôkladne a spoľahlivo zistila skutkový stav tak, ako bol navrhovateľkou odvysielaný, a to z podkladov pre rozhodnutie, ktoré aj v rozhodnutí uviedla.

Senát Najvyššieho súdu SR súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že písomný prepis/popis skutkového stavu nie je možné zamieňať ani stotožňovať so zápisnicou o vykonaní dôkazu, nakoľko písomný prepis/popis skutkového stavu je iba nevyhnutným prejavom zásady písomnosti správneho konania. Písomný prepis/popis skutkového stavu slúži na zachytenie obsahu skutkového stavu zaznamenaného na technickom nosiči, t.j. na hmotnom substráte, do písomnej podoby, v ktorej je možné ho potom použiť na účely správneho konania, t.j. zaslať ho účastníkovi konania ako jeden z podkladov pre rozhodnutie a dať mu možnosť sa k jeho obsahu vyjadriť a v konečnom dôsledku ho použiť ako súčasť odôvodnenia rozhodnutia. Skutkový stav v tej najhodnovernejšej podobe je zachytený len v podobe záznamov vysielania, avšak vzhľadom na písomnosť správneho konania, ako aj jeho konečného výstupu vo forme písomného rozhodnutia, je nutné tento obsah preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný

(prepísaný) text a popísané dianie, ktoré sa vyskytne v obrazovej zložke. Písomnosť označenia v administratívnom spise ako prepis/popis skutkového stavu je neoddeliteľnou súčasťou rozhodnutia a je tiež písomnosťou, ktorá sa zasiela účastníkovi konania už pri začatí správneho konania práve z dôvodu, aby sa mohol k jej obsahu, ako k jednému z podkladov pre rozhodnutie, vyjadriť.

Vzhľadom na uvedené je potrebné prepis/popis skutkového stavu, ktorý je súčasťou administratívneho spisu a zároveň je obsiahnutý aj v rozhodnutí správneho orgánu, vnímať výlučne ako prejav zásady písomnosti správneho konania a z toho dôvodu ho nie je možné zamieňať, resp. ho považovať za dokument, ktorý by suploval zápisnicu o zhladnutí záznamov vysielania odporkyňou.

Nakoľko navrhovateľka v rámci správneho konania neuvedla žiadne námietky voči podkladom pre rozhodnutie, nepovažovala odporkyňa záznam vysielania upútavky na program, záznam vysielania a samotného programu a prepis/popis za sporný. Potvrdzuje to aj skutočnosť, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetnými záznamami vysielania.

Podľa názoru senátu Najvyššieho súdu SR sa odporkyňa dôsledne oboznámila so skutkovým stavom veci, pričom dospela k záveru, že podklady pre rozhodnutie, ktorý sú prepis/popis skutkového stavu a vyššie uvedené záznamy vysielania, sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Odporkyňa preskúmala skutkový stav veci na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých mala za to, že nie sú sporné, a vzhľadom na absenciu relevantných námietok navrhovateľky, ani nemala o ich nespornosti pochybnosť. Odporkyňa svoje závery potvrdila hlasovaním, ktoré je zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia Rady z 18. novembra 2014.

Najvyšší súd súhlasí s argumentáciou odporkyne, k uzneseniu rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR č. k. 7As/57/2010 - 82 z 3. apríla 2012 uvedeného navrhovateľkou - v ktorom sa uvádza, že Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vo svojom vyjadrení k veci vedenej na Najvyššom správnom súde ČR pod sp. zn. 7As 57/2010 uviedla, že úkon výkonného orgánu Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pro rozhlasové a televizní vysílání - keď odporkyňa striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania (s ktorými sú všetci členovia Rady oboznámení ešte pred prípadným začatím správneho konania, a teda k nim môžu vniesť akékoľvek námietky), zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Kancelárie Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritorne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady, a to po preskúmaní všetkých získaných podkladov.

Ohľadne námietky týkajúcej sa nevyhotovenia zápisnice o ohliadke záznamu z vysielania najvyšší súd poukazuje na to, že obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6SŽ/7/2014, pričom ju senát najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú, keď v odôvodnení rozsudku uviedol nasledovné: „Nepovažoval za dôvodné námietky navrhovateľa, ktorými namietal, že Rada pri vykonávaní dôkazov postupovala v rozpore so správnym poriadkom, keď nevyhotovila zápisnicu o ohliadke záznamu predmetného vysielania, svedčiacej o tom, že sa oboznámila bezprostredne priamym pozorovaním s jeho obsahom, poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 71 ods. 1 zákona o vysielaní v spojení s § 34 ods. 2 a 4 správneho poriadku a § 22 ods. 1 <. správneho poriadku, čím nedostatočne zistila skutkový stav veci; zistený skutkový stav je v rozpore s obsahom spisov a v konaní Rady bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v ktorej súvislosti dal do pozornosti Uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 7As/57/2010 - 82 z 3.4.2012. Podľa § 22 ods. 1 <. správneho poriadku o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonávaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu. V citovanej právnej únave zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z

gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5. Vychádzajúc zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia od vysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady.... Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu odporcom o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 <. O.s.p. Súd nesúhlasil ani s argumentáciou navrhovateľa, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania predmetných programov. Zákonodarca dôkaz ohliadky ustanovuje v § 38 správneho poriadku, v zmysle ktorej právnej úpravy, poznatky, ktoré v rámci ohliadky správny orgán získa dokazujú alebo vyvracajú dokazovanú skutočnosť vzťahujúcu sa na prejednávanú vec v správnom konaní, pričom ohliadku vecí možno vykonať iba na vec majúcu hmotný charakter a ktorá bola predložená správnomu orgánu alebo sa ohliadka vecí vykonávaná mieste, kde sa táto vec nachádza (ohliadka nehnuteľnosti - pozemku, stavby). Vychádzajúc uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení danej veci - z charakteru záznamu vysielania, by v zmysle argumentácie navrhovateľa mohol byť predmetom ohliadky len technický nosič záznamu z vysielania. Súd nesúhlasil ani s tvrdením navrhovateľa, že vyhotovovanie zápisnice o vykonanom dokazovaní nie je ničím odlišné od vyhotovenia zápisnice o hlasovaní členov Rady. Vychádzajúc z účelu a charakteru zápisnice zápisnica o vykonanom dôkaze svedčí o skutočnosti relevantnej pre vydanie rozhodnutia vo veci, pričom zápisnica o hlasovaní členov Rady svedčí o tom, ako rozhodovali jednotliví členovia Rady, a preto pre preukázanie prijatia rozhodnutia Radou, plní funkciu zásadného významu, z ktorých dôvodov jej absencia v administratívnom spise by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.“

S poukazom na uvedené skutočnosti odporkyňa správne rozhodla, že navrhovateľka porušila ustanovenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., zohľadnila objektívnu zodpovednosť právnickej osoby za správny delikt (teda bez ohľadu na zavinenie); čo aj zohľadnila pri ukladaní sankcie v dolnej hranici zákonnej sadzby pokuty (navrhovateľke bola uložená pokuta vo výške 663,- Eur v rámci zákonného rozsahu uloženia pokuty od 3.319 Eur do 165.969 Eur).

Vzhľadom k tomu, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, ako aj v súlade s poslaním odporkyne, definovaným v § 4 zákona o vysielaní a retransmisii, bolo bez formálnych a logických nedostatkov, riadne odôvodnené a vychádzalo z dostatočne zisteného skutkového stavu, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

O povinnosti navrhovateľky zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500,- € najvyšší súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9

zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.